

Arrest

nr. 325 806 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. FAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 19 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Moldavië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 10 december 2024 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker voert aan Moldavië te hebben verlaten uit vrees voor de schuldeisers van zijn overleden vader. Tevens haalde hij een vrees voor de oorlog in Oekraïne aan, alsook het feit dat zijn woning ondertussen in slechte staat verkeert. Bovendien verklaart verzoeker dat zijn medische problemen, met name HIV en hepatitis C, in Moldavië niet behandeld kunnen worden.

2.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden geoordeeld dat het feit dat verzoeker in het kader van haar twee beschermingsverzoeken in Frankrijk en Duitsland telkens een negatieve beslissing ontving een ernstige negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen en vrees en beweerde nood aan internationale bescherming.

2.2. Tevens stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers gedrag niet strookt met de door hem aangehaalde vrees waardoor zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker Moldavië in het voorjaar van 2021 verliet en een tijdje in Oekraïne verbleef. Vervolgens reisde hij naar Polen zonder een asielaanvraag in te dienen waarna hij verder naar Duitsland reisde waar hij wel asiel aanvraagde. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna tot de asielinstanties van het onthaalland wendt, quod non in casu. Verzoekers argumentatie ter verschoning van zijn nalaten om in Polen een beschermingsverzoek in te dienen dat "het is een wijdverspreid en algemeen geweten gegeven dat Polen bijzonder vijandig staat tegenover de "ontvangst" van deze personen" kan niet aangenomen worden. Verzoeker brengt hiermee geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij ooit door de Poolse autoriteiten geweigerd of belemmerd zou zijn om een internationale bescherming aan te vragen. Derhalve betreft dit een blote bewering die geenszins gestaafd wordt met enig begin van bewijs. Zijn stelling, met verwijzing naar een krantenartikel, dat recent nog Poland verklaard heeft een wet te willen uitvaardigen die het recht om asiel aan te vragen opschort, is immers uit de context getrokken. Echter blijkt uit dit artikel dat de Poolse autoriteiten, na waarschuwingen dat Rusland en zijn bondgenoten migranten gebruiken voor de destabilisatie van de EU, overwogen om een tijdelijke territoriale opschorting van het asielrecht in te voeren voor verzoekers van internationale bescherming die de grens vanuit buurland, Wit-Rusland zijn overgestoken. Dit betreft aldus een tijdelijke, territoriale maatregel die niet voor elke asielzoeker geldt en enkel van toepassing is op asielzoekers die het land via Wit-Rusland zijn binnengekomen (eigen onderlijning).

2.3. Verder merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers gedrag waarbij hij niet kwam opdagen voor zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna de DVZ) en zonder de asielinstanties ervan op de hoogte te brengen teruggekeerd is naar Frankrijk onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en toont zijn manifeste desinteresse in de asielprocedure. Verzoekers argument dat hij de afspraak gemist heeft omdat hij van andere asielzoekers gehoord had dat het best was om met zijn hele familie aanvraag te gaan doen en dat hij bang was om gesplitst te worden van zijn gezin is niet ernstig en kan niet gevolgd worden. Een dergelijk gedrag valt niet te rijmen met zijn bewering dat hij Moldavië verliet omdat hij er ernstig bedreigd werd door de schuldeisers van zijn vader. Van een persoon die bedreigd wordt in zijn herkomstland, te meer de bedreigingen zelfs na zijn vertrek opnieuw zouden hebben voorgedaan, kan er immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij net alles in het werk zou gesteld hebben om zijn volle medewerking te verlenen aan de Belgische asielinstanties in het kader van zijn asielprocedure, wat in casu niet het geval was.

2.4. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aantoonde aangezien aan zijn beweerde problemen met de schuldeisers van zijn vader geen geloof kan worden gehecht. Het CGVS heeft dienaangaande op goede gronden als volgt vastgesteld: "Zo konden er tal van tegenstrijdigheden vastgesteld worden in uw eigen verklaringen en ten opzichte van de verklaringen van uw echtgenote. Waar uw echtgenote verklaarde dat de schuldeisers voor de eerste keer opdaagden tijdens de begrafenis van uw vader, u daar benaderden en het verschuldigde geld van u terugkregen, zei u dat u hen de

eerste keer zag op de derde dag ná de begrafenis. (npo p. 7; npo VROUW p. 6) Volgens uw vrouw had uw vader 10.000 dollar geleend, terwijl u sprak van een bedrag van 46.000-47.000 dat doorheen de tijd was opgelopen tot 80.000 dollar. (npo p. 9, 11, 12; npo VROUW p. 6) U was niet coherent over het verloop van de problemen. Waar u initieel spontaan vertelde dat de schuldeisers twee of drie dagen na elkaar naar uw huis kwamen, dat u op de derde dag naar de politie bent gestapt en dat u pas op de vijfde of zesde dag na de

begravenis het land verlaten hebt, verklaarde u later dat ze één keer langskwamen op de derde dag na de begravenis en dat u de dag nadien, dus op de vierde dag, het land verlaten hebt. (npo p. 8, 10) Na uw vertrek zouden ze nog vier tot vijf keer zijn langsgekomen. Volgens uw vrouw is er echter nooit meer contact geweest met de schuldeisers, buiten op de dag van de begravenis zelf. (npo p. 9; npo VROUW, p. 6) Bovenstaande tegenstrijdigheden en incoherenties zijn ernstig en raken de kern van uw relaas. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen met de schuldeisers zoals ze door u worden voorgesteld.

Zelfs indien hier toch geloof aan zou worden gehecht -quod non- moet er op worden gewezen dat de aangehaalde problemen niet meer actueel zijn. Waar zoals gezegd uw vrouw beweerde dat er na de begravenis niets meer is gebeurd, haalde u ook zelf aan dat het reeds anderhalf jaar geleden is dat er de laatste keer nieuws was van de schuldeisers, toen ze in uw buurt waren komen informeren. Gevraagd wat u vandaag de dag juist vreest omwille van deze problemen, antwoordde u dat ze die zaak waarschijnlijk al hebben laten vallen omdat ze begrepen dat er geen geld te rapen valt bij jullie. (npo p. 9) Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat u niets te vrezen hebt in Moldavië omwille van zogezegde problemen met schuldeisers”.

Met zijn betoog in het verzoekschrift dat het onredelijk is om het gehele vluchtrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen omtrent details in een verhaal over een paar dagen drie jaar geleden, minimaliseert verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Aangezien de som geld waarvoor verzoeker werd bedreigd en het tijdstip van de dreigementen essentiële elementen in verzoekers vluchtrelaas vormen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker en zijn echtgenote hierover eenduidige en coherente verklaringen zouden afgelegd hebben quod non in casu.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat ook in het kader van het beschermingsverzoek van verzoekers echtgenote door het CGVS onder andere werd geconcludeerd dat de door verzoekers echtgenote aangehaalde vrees jegens de schuldeisers van haar overleden schoonvader, los van de geloofwaardigheid ervan, niet meer actueel is. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 318 449 van 12 december 2024.

2.5. Wat betreft louter medische problemen van verzoeker, dat hij aan HIV en hepatitis lijdt, last heeft van zijn lever en alvleesklier, dient echter worden opgemerkt dat deze elementen op zich niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers geheel terecht gesteld dat deze motieven van louter medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Moldavische autoriteiten verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

2.6. Betreffende verzoekers verklaringen dat hij bij terugkeer naar Moldavië geen werk zal vinden, dat zijn huis in slechte staat verkeert, dient opgemerkt dat de aangehaalde motieven van louter socio-economische aard zijn die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren. In dit verband wordt erop gewezen dat er geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift of uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Moldavië sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

2.7. Het aanhalen van vrees voor een mogelijke oorlog gelinkt aan de oorlog in Oekraïne en het hieromtrent omstandig citeren uit verschillende internetartikels volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dergelijk betoog is puur hypothetisch dat niet onderbouwd is door enig objectief element.

2.8. Betreffende het voordeel van de twijfel, waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, stipt de Raad aan dat het aan verzoeker toekomt om de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft evenwel geheel in gebreke. De Raad merkt op dat een louter theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is

toegespitst op de elementen in casu, geenszins van die aard is om de concrete motieven te ontcrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande dan ook niet aan dat hij bij een terugkeer naar Moldavië een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Moldavië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 april 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Adv VzP stelt dat VzP graag zelf haar standpunt had toegelicht maar kan enkel vaststellen dat deze afwezig is. Zij stelt dat alle elementen van haar probleem (zoals haar schuld aan personen) niet apart van haar Roma-probleem hadden moeten worden beoordeeld. Voor het overige verwijst ze naar het verzoekschrift.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan ook maar enigszins concreet in op de inhoud van de beschikking van 11 februari 2025 en slaagt er derhalve niet in een ander licht te werpen op de gronden van die beschikking, waarin onder andere wordt vastgesteld dat aan haar beweerde problemen met de schuldeisers van haar vader geen geloof kan worden gehecht. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, kan ook uit de door haar aangehaalde informatie, dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, niet worden afgeleid dat Roma in Moldavië in het algemeen dermate worden gediscrimineerd dat er sprake is van vervolging of ernstige schade, noch kan er zonder meer uit worden besloten dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om in deze op te treden en bescherming te bieden. De verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar haar Roma-origine en de situatie voor Roma in Moldavië om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt en/of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert, doch dient zulks *in concreto* aan te tonen. Zij maakt geenszins aannemelijk, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Moldavische autoriteiten haar op intentionele wijze de

nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. Gelet op de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die zij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegt of ontkracht, blijft zij desbetreffend evenwel manifest in gebreke.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekende partij laat dit geheel na. Door louter te verwijzen naar het verzoekschrift zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen (hierover) omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 februari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Moldavië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS